

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**R.P. Thomae Młodzianowski Poloni, Societatis Jesu,
Praelectionum Theologicarvm Tomus**

**Młodzianowski, Tomasz
Moguntiae Et Dantisci, 1682**

Punct. Diff. 1. De primo & secundo signo.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-82973](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-82973)

datur, quid præcesserit; & ex parte voluntatis, quid proportionaliter secutum sit. Deinde hoc etiam servabitur, ut unum signum appelletur, tota complexio noscivitatum & volitivitatum illius classis, sicut enim appellatur instans Angelicum, tota series cogitationum vel volitionum, licet illæ durent per tempus, modò ad idem spectent: ita & appellari possunt ea, signum idem rationis, quæ ad idem spectant, ita ut sit unum signum, indivisione seu revocabilitate; præcipue cum possit intellectus metas has ponere, seu signa, attendendo ad classem revocabilitatis.

Pater Joannes Morawski hinc Quæst. 3. art. 2. ita de hac materia discurret. Quòd scilicet deur quidem prioritas nihil omnino conducit, tamen hæc prioritas præsentis quæstionis difficultates. Ad hoc enim verificandum, quòd Christus venisset Adamo non peccante; quid quæso refert, quòd ego concipiam, prius fuisse decretum de existentia Christi, & postea prævisionem peccati: si extra meum intellectum, in ipsis actibus non fuit prioritas. Et certè, Christum venturum fuisse Adamo non peccante, & similiter, Deum non esse causam peccati, sunt veritates reales; Ergo verificari debent independenter à nostris de Deo conceptibus; independenterq; à distinctione rationis reperibili, inter actus Dei liberos. Proinde Deus, per unicum etiam virtualiter intrinsecè decretum, ab æterno disposuit de Christo &c. Admitti tamen posse dicit idem, quòd distinguantur virtualiter intrinsecè scientia simplicis intelligentiæ, & scientia media, à decreto Dei & scientia visionis. *Hæc doctrina*

NON SATISFACIT. Concedo quòd inter actus divinos non detur ulla prioritas realis, hoc est realiter distincta. Nego tamen, ex eo sequi debere, quòd nulla jam sint signa rationis assignanda in decreto de Incarnatione; quæ signa, hoc ipso, quia signa rationis sunt, non debent poni cum prioritate reali: & tamen in illis etiam assignandis, videtur esse difficultas, non expungenda ab ulis scholarum, cum eam prima scholasticorum ingenia tractarint. Rursus quæro, an sit prioritas realis inter scientiam simplicis intelligentiæ, & inter scientiam mediam, vel non? indubiè non est prioritas realis, cum hæc ne quidem inter Personas divinas detur. Quæro ulterius, an illæ ipsæ scientiæ, sint inter se distinctæ distinctione virtuali intrinsecà, ad eum modum, quo dicit ille distingui illas duas scientias, à decreto libero Dei, & à scientia visionis: si sunt distinctæ; ostendatur imprimis, quòd nam sit illud tertium & quidem inclusum in ipsomet Deo, ratione cuius, distinguuntur realiter in tertio: si enim est aliquid extra Deum, eodem jure dicam, distingui virtualiter intrinsecè intellectum & voluntatem, ratione distinctæ realiter v. g. intellectus, quæ est quid tertium, quòd est extra esse hominis, utpote non identificata homini:

reclususq; ad istud tertium extra Deum reperibile, erit recursus in explicanda distinctione virtuali in divinis, ad connotatum extrinsecum, nullo enim differet hæc sententia à sententia connotantium. Imò, si scientia simplicis intelligentiæ & scientia media distinguuntur virtualiter intrinsecè, hoc ipso, cum & scientia simplicis intelligentiæ, habeat suum objectum in decreto de Incarnatione completè sumpto, & scientia etiam conditionata, hoc inquam ipso, erit necesse in decreto hoc partiri prioritates & posterioritates istas virtuales intrinsecas. Si autem scientia simplicis intelligentiæ, & scientia conditionata, non sunt scientiæ distinctæ virtualiter, & si de illarum prioritate in ordine ad hoc, ne Deus v. g. sit causa peccati, non debemus esse solliciti, utpote habentibus prioritatem solum rationis, ergo etiam non debemus esse solliciti, qualinam scientiâ dirigatur Deus, ut salvâ libertate conferat nobis gratiam efficacem, & in sententia Suarii, ut possit prædefinire actus bonos. Est quidem veritas realis, quòd Deus non sit causa peccati, quòd Deus non lædat libertatem suâ scientiâ, aut collatione gratiæ efficacis, pertinet tamen ad Theologum, ostendere, quâ viâ id fiat, per ordinem ad nostras intentiones, intellectumque nostrum talia dispicientem, Deo cæteroqui continente in se perfectionem, talia suâ entitate salvandi. Addo, duplicem nos in Deo posse concipere virtualitatem: unam intrinsecam ut appellat explicans, inferentem distinctionem realem in tertio, in nostris principiis, dicitur virtualitas in ordine ad prædicata primò intentionalia, vi cuius, hoc quod convenit uni, non convenit alteri, etiam in sensu reali. Alia virtualitas est quam explicans appellat extrinsecam, & in nostris principiis, (ubi de actu Dei libero) dicitur esse æquivalentia, vi cuius, sine ulla pluralitate, præstat hoc Deus, quod præstaret pluralitas, & sine ulla prioritate, præstat hoc, quod in creatis præstaret prioritas & posterioritas. Prima illa virtualitas non habetur in decreto de Incarnatione & ejus signis, quia nullum ejus adstruendæ fundamentum: habetur hæc posterior; negoq; illam non esse sufficientem, ut, per ordinem ad intellectum, salvet, quare Deus non sit causa peccati: salvet item, quomodo Adamo non peccante Christus venisset, vel non venisset.

Punctum Difficultatis I.

De primo & secundo Signo.

Quod attinet ad primum Signum, quod appellari potest, Signum fundamentale seu principii.

ASSERO I. In primo Signo rationis, cognovisse Deum possibilitatem communicationis suæ, ad extra.

RATIO: quia illud ratione nostrâ debuit præcessisse in mente Dei, ante cætera signa,

*k

quod

quod ante omnia præsupponi debet, sed possibilitas illius communicationis ante omnia præsupponi debet. Tum quia, si, antequam formetur propositio, debet esse præcognitio de subiecto & prædicato, etiam in Deo, antequam dicat, volo v. g. Deum fieri hominem, debuit præcedere cognitio naturæ hominis, & possibilitatis uniendi ei Personæ divinæ. Tum quia, si vellet v. g. Incarnationem, vellet Deum fieri hominem, cuius possibilitatem si antè non præcognovisset, nesciret, an non vellet Deum hircocervum fieri? Tum quia, si non cognita possibilitate communicationis, vellet se Deus communicare, vellet aliquid, quod nesciret an posset? adeoque non vellet modo, qui Deo dignus sit.

DICES. Sufficiet ut simul cognoscatur possibilitas communicationis, in ipsa præcognitione ad decretum communicationis.

RESPONDETUR. Si per simul intelligas simul tempore, id certissimum est: Si per simul intelligas simultatē rationis: Negatur, quod assumitur; prior enim est ratione possibilitas rei reliquis omnibus, & prius attingi debet, ut dictum.

ASSERO 2. *In eodem signo rationis, vel potius classe signi, cognovit communicationem illam possibilem in tribus stare, in ordine natura, in ordine supernaturali, in ordine unionis hypostatica.* Dico potius, in ordine supernaturali, quam in ordine gratiæ; eo quod multa sint supernaturalia, quæ non veniunt nomine gratiæ; quæ tamen ad nullum ordinem possibilem rerum revocarentur.

RATIO asserti. Quia Deus non cognoscit solas rationes abstractas & universales: Ergo non cognovit possibilitatem communicationis suæ solum in abstracto; Ergo simul in concreto & in particulari illam attigit. Hæc autem possibilitas communicationis, non stat pluribus, quam tribus illis; hinc quia cognovit possibilitatem communicationis suæ, cognovit tres illos ordines. Præcipue autem, quia possibilitas merè in abstracto, etiam per æquivalentiam attacta, non est proximè directiva executionis, quæ particularium non nisi est.

ASSERO 3. *In eodem signo, cognovit illam possibilitatem unionis hypostaticæ cum Personis divinis, non autem determinatè tantum Verbi.*

RATIO est: Tum quia antequam formatum est decretum de Incarnatione VERBI, vel cognovit Deus possibilitatem, ut aliæ Personæ incarnarentur, vel non? Si non cognovit: Ergo nec est possibilis illa Incarnatio, omne enim possibile Deus cognoscit; ergo ulterius habebit vim terminandi naturam creatam VERBUM, & non habebunt reliquæ Personæ, eritque inter illas inæqualitas, quæ omnia rectè dici non possunt. Si autem Deus cognovit possibilitatem Incarnationis aliarum Personarum; cum prius, ut dictum est, ad possiblem sese porrigat noticia Dei, etiam in formando decreto de Incarnatione: fit, ut ad hanc possibilitatem attendere de-

buerit. Tum quia, nihil est absurdi, ut, cum fundamento in re, concipiatur à nobis tale decretum: Assumeret naturam humanam VERBUM, quam æquè assumere reliquæ Personæ possent, sed placet ut assumat VERBUM: Ergo debuit præcognosci, quod reliquæ etiam Personæ assumere possint eandem; jam enim illud, placet, haberet se per modum electionis inter plura, adeoque præcognita. Tum quia est impossibile, ut fuerit decretum de Incarnatione VERBI, quin prius præcesserit cognitio de possibilitate Incarnationis, ut dictum supra; Ergo etiam est impossibile, quin præcesserit cognitio de possibilitate Incarnationis, reliquarum personarum. Quod probatur, quia illa cognitio est comprehensiva, intuitiva, & ad æquata; consequenter, videns rationem terminandi naturam humanam, non esse ipsi Verbo adstrictam.

Huic signo rationis, respondit in Deo complacentia & primus appetitus illius. Dico complacentia, quia iste actus primus est ante omnes alios, & non decretum, quod alios actus voluntatis, ante se deposcit. Quod autem secuta sit complacentia, ratio est: quia nisi illa fuisset secuta, non processisset Deus, ad formandum decretum de communicatione; sicut nec nos quicquam efficaciter volumus, quod in ante nobis non complacuerit, & cuius volendi efficaciter appetitum non habuimus; cumque Deus possiblem necessario amore amet, cum etiam attentum fuerit illis notitiis ad possibilitatem, necessario illam amabit Deus.

Quod ad secundum signum rationis attinet.

Cum complacentia & appetitus simplex transeat in decretum efficax, propositis rationibus, appellari poterit hoc secundum signum, *Investigatio rationum.* de quo

ASSERO 1. *Motivum primum, quod habuit Deus ad actum ponendam possibilitatem communicationis suæ, per unionem hypostaticam fuisse intrinsecam excellentiam mysterii.*

RATIO 1. asserti, quia ea, quæ sunt in ordine ad se, prius sunt iis, quæ sunt in ordine ad aliud; Ergo & motivum, quod est ad amandum efficaciter bonitatem rei, prius est istud, quod petitur ex ipsa intrinseca ejus bonitate, quam quod petitur ex bonitate illius ad aliud; Ergo & motivum amandæ efficaciter Incarnationis, propter excellentiam ejus intrinsecam, & in ordine ad se, prius erit reliquis motivis; supposito, ut dictum supra, quod Deus omnia ordinatè velit.

RATIO 2. Vel cognovit Deus excellentiam mysterii decernendi, vel non? si non cognovit: Ergo dabitur aliquid cognoscibile incognitum à Deo. Si cognovit: vel poterat illam assumere tanquam motivum decreti, vel non poterat? Si non poterat: ergo excellentia mysterii & bonitas non est secundum se appetibilis, adeoque nec est bonitas mysterii. Si autem poterat: ergo

illam

illam defecto assumptis, quia modus agendi Deo, debet tribui quam perfectissimus, perfectior autem est iste modus, qui, dum movetur, omnes rationes perpendit, propter quas moveri possit; nisi aliquas pro libertate refutasse aliunde convincatur: quod in presenti ostendi non potest.

RATIO 3. Quæ amore necessario nata est prosequi voluntas Dei, non potest non apprehendere & non amare voluntas Dei; sed excellentia mysterii Incarnationis non potest non amari à divina voluntate, quod probatur. Excellentiam divinam non potest non amare voluntas Dei; sed excellentia Incarnationis, importat excellentiam divinam; Ergo illam non potest non amare voluntas divina. Neque exinde sequitur, necessitatem esse Deum ad ponendam Incarnationem, quia alia est hæc propositio: Positionem unionis hypostaticæ, necessario amat Dei voluntas, & alia hæc: Excellentiam unionis hypostaticæ necessario amat voluntas, prior propositio est falsa: quæ si est falsa, non necessario positionem Incarnationis volet Deus: posterius autem verum. Et licet potuerit Deus amare hanc excellentiam, & non moveri illà ad positionem Incarnationis, pro sua libertate; preteritum tamen est, quod etiam illà fuerit motus ad ponendam eandem. Quia ex una parte non constat ex scriptura oppositum; ex altera parte, cæteris paribus, melius est ex altiori motivo Deum agere, & quod sit magis condignum Incarnationis mysterio, & ne sit tanti motivi infelicitas magna, à voluntate Dei refutari.

Dices cum Amico disp. cit. n. 42. Motivum hoc non esse expressum in scripturis, ergo illo motus esse Deus non debet dici; neque enim necessario illo motivo movetur.

RESPONDET SUAR. Quod in scripturis non nisi motiva extrinseca, & quæ pertinebant ad finem operantis, exprimantur, non autem motiva intrinseca, & in ipso objecto, quod ponitur, incluit. Sic v. g. non exprimitur, quod angeli sint producti propter excellentiam universi, propter excellentiam gradus intellectivi, &c. quod tamen omnes supponunt. Dicit etiam posterius, motivum hoc, non quidem clarè, sed virtualiter expressum in scripturis: nam scriptura dicit Christum volitum esse ut finem, finis autem quæ talis, propter se, non propter aliud amabilis est, adeoque propter suam excellentiam.

RESPONDETUR 2. Conformiter ad rationes pro asserto adductas; dignitas Incarnationis secundum se, non movet necessario voluntatem Dei. Nego, accepta secundum sui positionem simpliciter. Concedo.

ADDI. solet. Voluntatem Dei, tanquam articulum fidei, investigari ex scriptura, licet voluntas Dei, quæ non infert articulum fidei, possit aliunde investigari; quale est principium illud, quod Deus conformiter operetur ad pro-

portionem & ordinem rerum: ex quo principio S. Thomas infert, dari debere habitus infusos, ut ita connaturalius operemur, & tamen illorum infusio spectat ad voluntatem Dei; cum ergo proportio sit talis, ut finis prius intendatur quam media, sit, ut excellentia Christi, quæ habet rationem finis, probabilius intendatur primò. Rursus, Agens, connaturaliter, id prius intendit, quod conducibilis est fini, & cum ad Dei gloriam, Incarnatio quæ talis sit conducibilior, dicitur illa primò intendi. Item de potentia absoluta poterat sibi elegisse Matrem, quæ non esset immaculatè concepta, & tamen quia nobis aliunde oppositum non constat, intelligimus, Deum id, quod maternitatis proportioni convenientissimum fuit, operatum fuisse, cum ergo etiam dignitati Christi convenientissimum fuerit, intendi propter sui excellentiam, & propter excellentiam finis, non immerito sentimus ita Deum egisse, nisi aliud ex SS. scriptura, vel traditione constet.

CONFIRMATUR assertum ratione communis oppositæ sententiæ, quæ etiam utitur Amicus loco citato, quæ ad propositum sic aptatur. Non decuit tantum mysterium, nisi propter gravissimas dignissimasque causas prædestinari; gravissima & dignissima causa fuit excellentia mysterii. Major assumitur à Theologis ad varias materias. Minor probatur. Nulla maior digniorque causa excogitari potest, quam ipsa excellentia increata, in hac unionem inclusa, & per admirabilem Dei sapientiam, creatæ vilitati unita; hæc enim est major, quam satisfactio pro peccatis, major quàm naturæ humanæ exaltatio, sistendo in illa præcisè. Ergo.

ASSERO 2. Secundum motivum in eodem signo, fuit creata excellentia Capitis & Finis.

RATIO 1. asserti est, plures autoritates Scripturæ, quas adducit Suarez disp. 5. Sect. 2. Suffecerit duos locos adducere.

Primus ad Col. 1. *Habemus redemptionem, per sanguinem ejus, remissionem peccatorum, qui est imago Dei invisibilis, primogenitus omnis creature, quoniam in ipso condita sunt universa, in cælis, & in terra, visibilia, & invisibilia, sive Throni, sive Dominationes, sive principatus &c. omnia per ipsum, & in ipso creata sunt, & ipse est ante omnes, & omnia in ipso constant, & ipse est Caput Corporis Ecclesiæ, &c.* Ex quo loco sic formatur argumentum. Per oppositos, vera est hæc propositio: Nulla res est propter Christum intenta, quæ propositio est contraria ei: Omnia sunt propter Christum intenta, & tamen illam dixit Apostolus loco citato. *Omnia inquit, in ipso constant.* Hinc Lyranus & alii, hunc locum; *Omnia per ipsum constant, interpretantur; Omnia sunt propter Christum, tanquam propter finem.* Vera item per oppositos est hæc propositio: Omnia sunt ante Christum; Apostolus autem dicit: Ipse est ante omnes. Ergo non concordant cum sensu Apostoli.

2. Autem locus, est ejusdem S. Pauli ad Ephesios 1. *Elegit nos in ipso ante mundi constitutionem, & benedixit nos in omni benedictione spirituali, in celestibus, in Christo.* Illa item verba, ejusdem loci: *prædestinavit nos per IESUM in ipsum.* Ubi, ly *Per*, indicat rationem Capitis meritorie influentis, ly autem *In*, habitudinem causæ finalis, ex quo loco, sic formatur argumentum. Si Christus non fuisset à Deo intentus, ut Caput & Finis creaturæ, non essemus in illo benedicti omni benedictione spirituali; jam enim pro illo priori, quo nondum fuit decreta Incarnatio, habuisset Adam gratiam, fuissetque benedictus benedictione spirituali, & non à Christo; nec fuisset Christus Caput super omnem Ecclesiam, jam enim pro priori intelligi potuissent Angeli habuisse gratiam, & non à Christo; adeoque non fuisset Caput omnis Ecclesiæ: siquidem non fuisset Caput alicujus Ecclesiæ, quam primi parentes & Angeli constituebant; falsaque deberet esse hæc universalis: Christus est Caput omnis Ecclesiæ, cum verò foret particularis, alicujus Ecclesiæ, non est Caput.

RESPONDET Lugo ad locum ex Epist. ad Coloss. accipienda hæc esse, non secundum naturam humanam, sed secundum divinam.

CONTRA est. Tum quia duo Concilia, Sardicen. Epist. ad omnes Episc. & Ephes. par. 1. c. 3. & par. 3. c. 27. Cyrilli item Alexandr. lib. 5. thesauri c. 8. Anselmus in 1. ad Coloss. S. Thom. 3. part. q. 4. a. 5. de homine Christo intelligunt, & expressè glossa, *secundum id inquit, quod unigenitus est fratres non habet; secundum autem id, quod primogenitus est, fratres dignatus est vocare omnes, qui per primatum ejus, in ejus gratia remanserint.* Tum quia, quicquid de Christo dicitur, de ejus humanitate, si possit accipi, debet etiam accipi; præsertim, si per hoc magis dignificetur humanitas Christi, & nihil obstat: magis autem dignificabitur, si iste locus etiam de humanitate accipiatur. Tum quia, quid magni dixisset scriptura de Christo, si id dixisset de illo tanquam de Deo? cum tamen hoc loco exaltare velit Christum Paulus.

RESPONDET idem, ad locum ex Epistola ad Ephesios adductum, significari prioritatem durationis, quod scilicet, antequam essemus, jam Deus nos elegerit.

CONTRA, quia nullum est fundamentum, quod illic agatur de sola prioritate durationis, quando autem adducit glossam, quæ docet, electionem esse ante mundi constitutionem, quia est ab æterno, id verum est; sed glossa nihil dicit de illa emphatica particula *in ipso*, quæ significat habitudinem finis & capitis influentis; neque intererat glossæ, loqui de signis rationis, verificabiturque quod ab æterno sit facta electio, quavis pro priori signo antecesserit prævisione peccati. Deinde verba hæc simpliciter accipienda, si nihil obstat; simplici autem accipientur, si non restringantur ad solam durationem.

RATIO 2. Autoritas Patrum, tres seliguntur.

1. Cyrilli lib. 5. Thesauri c. 8. ubi sic ait. *Præfundatur ante nos Christus, & in ipso omnes nos superadificamur, idque ab initio mundi, in præscientia Dei; ut, cum ordine divino, benedictio, maledictio, nem antecesserit, & damnationem in mortem, vitæ pollicitatio, & Servitutem Diaboli, adoptionis libertas: possit natura, superatis malis quæ interim acciderunt, in pristinam, per gratiam Christi qui fundavit eam in bonis, dignitatem recurrere.* Tota hæc autoritas Cyrilli sic urgetur. Si in priori signo præcessit peccatum Adæ, quam Incarnatio, ergo non est præfundatus ante nos Christus: sed nos cum nostro peccato ante illum; ergo maledictio præcessit benedictionem, & damnatio, vitæ pollicitationem, quæ omnia negat Cyrillus.

RESPONDET Lugo. Etiam Cyrillus docuit in antecedentibus verbis, prius fuisse in præscientia Dei peccatum, quam Incarnationem.

CONTRA, quia hoc ex nullis verbis Cyrilli clare inferitur. Verba ex quibus id deduceret Lugo, sunt: *Sciebat enim, inquit, Deus, mortales nos futuros propter peccatum; & ideo ex misericordia sua ante secula constituit, ut Verbum suum, homo, & initium viarum suarum, & fundamentum fieret.* Sed ex his verbis nihil colligitur contrarium; nam etiam in his verbis appellatur Christus, *initium viarum & fundamentum*: jam autem per Lugo, initium viarum, essent potius creaturæ prædecreta. Fortè etiam innuit hic Cyrillus, quod Incarnatio, non tantum motivo Capitis & Finis, sed etiam motivo Redemptoris, sit decreta, quod infra admitteatur. Vel certe loquitur de scientia approbationis, quæ approbavit congruum fuisse, quod primò decreverit Christum, sciens mortales nos futuros propter peccatum.

2. AUTORITAS sit Ruperti lib. 3. de gloria & honore Filii hominis in Matth. & lib. 3. de gloria Trinitatis c. 20. *Religiosè dicendum, reverenterque est audiendum, quia, propter hunc hominem gloriam & honorem coronandum, Deus omnia creavit.*

3. AUTORITAS ejusdem est infra. *Rectius dicitur non hominem propter Angelos, sed propter quandam hominem, Angelos quoque factos esse.*

RATIO 3. asserti. Quia, quamvis oppositi afferant pro se autoritates, hæc probant tertium motivum, de quo infra. Cumque etiam nostra sententia tueatur se, & Patrum, & Theologicæ autoritate, & ex altera parte, nostra sententia magis exaltet humanitatem Christi, vel hoc ipso titulo præferri debet. Et certè habere rationem Finis, est id, quod inter dignissima Christo tribui debet; cur ergo non tribuetur?

COLLIGES. Quod posito hoc motivo, & posita voluntate sequente hoc motivum, simul etiam voluta sint creaturæ. Tum quia, impossibile est velle relativum, & non velle illius terminum: sicut est impossibile, velle Patrem, & non velle, illum habere filium: jam autem ratio Capitis, est ratio relativa ad membra. Tum quia si hoc negetur,

tur, non intelligitur Deus communicare se voluisse perfectissimo modo: siquidem rationem causæ finalis, quam etiam ipse Deus exercet, nulli extra se communicaret; non enim jam communicasset illam Christo: si enim communicasset Christo, deberet jam tunc agere de creaturis, tanquam ordinabilibus in finem, de quibus, dicis, non illum egisse. Tum quia in maiorem hoc Christi gloriam cedit; nam hoc ipso ponetur, quòd, in omni signo sui, perfectissimam causalitatem exercuerit: quam non exercuisset, si pro illo signo, non intelligerentur etiam creaturæ. Quando autem Christus dicitur esse deus, ante omnem creaturam, ly, *Ante*, significat prioritatem causalitatis, non prioritatem independentiæ; consequenter non propter universum Christum intentum, sed universum propter Christum; alias in universo, & per universum, omnia constarent, contra S. Paulum.

Punctum Difficultatis 2.

Continuatur difficultas secundi Signi.

ASSERO 3. In eodem signo rationis volitum esse Christum tanquam redemptorem, aliorum quidem præservativum, & aliorum curativum, si caderent. Hoc assertum ut intelligatur.

SUPPONO 1. Christum potuisse spectari ut redemptorem in actu primo, hoc est, potentem redimere, & ut redemptorem in actu secundo, hoc est actu redimentem.

SUPPONO 2. Redemptorem in actu secundo spectari posse, vel ut redemptorē in statu absoluto, vel ut redimentem pro statu conditionato. Redemptor spectatus in statu absoluto, est redemptor ex prævisio peccato, pro statu actuali absoluto, eoque prævisio per scientiam visionis. Secundo potest spectari redemptor pro statu conditionato, si scilicet indigerent creaturæ redimendi; hæc prævisio exercetur, in nostris principiis, per scientiam conditionatam.

SUPPONO 3. Redemptorem duplici titulo spectari posse; primo redemptorem curativum, & hæc redemptio extenditur ad prævisionem peccati, in statu absoluto: extenditur etiam ad statum conditionalem, in quo prævidetur peccatum si; nam etiam tali peccato si, convenit redemptio curativa. Secundo redemptor potest spectari præservativus, ne scilicet labantur in peccatum: quam distinctionem redemptoris bonam esse, probatur. Tum quia admisit illam Alexander VII. in Bulla de Immaculata Conceptione: quæ incipit, *Sollicitudo &c.* edita 1661. *Vetus est Christi fidelium, erga ejus Beatissimam Matrem Virginem MARIAM pietas, sententium, ejus animam, in primo instanti Creationis, &c. intuitu meritum Christi IESU ejus Filii humani generis redemptoris, à macula peccati Originalis, præserva-*

tam immunem. En merita Christi præservativa. Docuit idem S. Bernardus Serm. 22. in Cantica. Ubi quærens, quomodo Christus, & Angelum & hominem redemerit, ait, *Et hæc, inquit, ratione fuit æquæ utrique redemptio; solvens illum, & servans istum.* Similia habet Fulgentius lib. ad Trasimundum cap. 2. Et Cyrillus supra citatus. Tum quia possibilis est talis redemptio, nec est fundamentum ullum negandi, talem modum redemptionis, in parte, convenisse Christo. Tum quia si redemptio non est ulla nisi curativa, & si non est ulla nisi ex prævisio absoluta futuritione peccati, debuisset Beatissima Virgo, prius esse concepta in peccato originali, & posterius mundata, quomodo enim redempta fuisset à Christo. Rursus, Christis meritis suis largitur prædestinatis perseverantiam, idque vi sue redemptionis, tunc quæro: vel redemit illos, in ordine ad perseverantiam finalem, redemptione curativâ, aut ex prævisio finali impenitentia pro statu absoluto, vel redemit aliâ redemptione, & non prævisio impenitentia finali in statu absoluto? Si secundum: Ergo jam concedis intentum, nec enim est alia redemptio præter curativam, nisi præservativa. Si primum ergo & redemit eos, ab impenitentia finali curativè, & non redemit. Redemit, ut dicis; non redemit autem, quia illa & esset finalis impenitentia, à qua facta redemptio, & non esset: esset, ut supponitur; non esset autem, quia impenitentia finalis, non est, postquam sequitur perseverantia finalis. *His suppositis*

RATIO 1. asserti est. Sacra Scriptura, quæ frequenter meminit venisse Christum ad nos redimendos, talis est locus Pauli ad Tim. 3. *Christus IESVS venit in hunc mundum peccatores salvos facere.* Ubi solam substantiam Incarnationis significat. Et ad Galat. 4. *Misit Deus Filium suum* (En substantiam Incarnationis) *ut eos qui sub lege erant redimeret.*

RATIO 2. asserti. Auctoritas Conciliorum, in particulari Nicæni; *Propter nos homines & propter nostram salutem descendit de cælis.*

RATIO 3. Auctoritas Patrum, quos vide apud Amicum citatum Sect. 1. à n. 22. Suar. disp. 5. Sect. 2. Valent. disp. 1. q. 1. punct. 7. suffecerit Augustinus tract. 36. in Joan. *Creator hominis homo esse dignatus est, factus est quod fecerat, ne periret quem fecerat.*

COLLIGES autem, vi hujus motivi, sicut ex prævisio conditionata futuritione peccati, movebatur titulo redemptoris proportionati, nempe curativi aut præservativi; sic etiam decrevisse Corpus Christo proportionatè, in ordine ad accidentia passibilitatis vel impassibilitatis, quod ut intelligatur.

SUPPONO 1. Duplicem esse passibilitatem, quandam remotam & radicalem, quandam proximam & formalem. Radicalis, seu remota passibilitas, stat in ipsa complexione corporis,